

Arrest

nr. 279 143 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is gehuwd met de heer J. N., die de Belgische nationaliteit bezit. Op basis van dit huwelijk werd aan verzoekster op 3 april 2019 een verblijfsrecht toegekend. In januari 2020 wordt de relatie beëindigd.

Op 17 mei 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 mei 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering Van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: N. (...)

Voorna(am)(en): G. (...)

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

Geboortedatum: (...) 1992

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging waardoor zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 03.04.2016. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht In functie van de Belg N. (...) J. (...) ((...)), haar echtgenoot met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Op 07.06.2020 ontving de DVZ een klikbrief waarin vermeld stond dat betrokkene reeds In januari 2020 de echtelijke woning had verlaten. Uit verdere communicatie blijkt dat de heer N. (...) reeds op 18.03.2020 melding maakte bij de politie van Hasselt dat mevrouw na een ruzie ongeveer een maand niet meer thuis was geweest. Hij verklaarde toen nog wel contact te hebben met betrokkene via sms. Op 21.09.2020 werd het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Op 18.11.2020 werd mevrouw vervolgens ingeschreven op een afzonderlijk adres. Op 24.12.2020 informeerde het parket van Limburg naar de verblijfshistoriek van betrokkene omdat er onderzoek werd verricht naar de mogelijke schijnrelatie tussen haar en de heer N. (...) op aangifte van deze laatste. Uit de bijgevoegde pv's kan eveneens worden vastgesteld dat betrokkene reeds op 11.09.2020 de sleutels van de echtelijke woning was gaan teruggeven en haar spullen was gaan ophalen. Mijnheer verklaarde tijdens een politieverhoor dat hij een ontbinding en nietigverklaring van het huwelijk wenste, dat het huwelijk slechts van één zijde gewild was en dat er nooit verzoeningspogingen zijn geweest, noch dat betrokkene ooit teruggekomen is om met hem te praten. Er kan gesteld worden dat betrokkene minstens sedert 21.09.2020 (datum van het voorstel tot afvoering) niet meer bij de referentiepersoon woont. Gezien het voorgaande kan ook besloten worden dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon sedertdien.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 19.02.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 08.11.2021. Betrokkene maakte daarop volgende stukken over.

-Een attest van leefloon waaruit blijkt dat betrokkene sedert maart 2020 leefloon ontvangt

-Beslissing inzake het recht op maatschappelijke integratie

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: 'Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten Dit tot een de eventuele ontvangst van de F+ kaart.'

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden vastgesteld. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest In de motivering van de beslissing inzake het recht op maatschappelijke integratie kan worden gelezen dat betrokkene ingevolge intra-familiaal geweld tijdelijk bij familie inwoont. Uit het attest kan echter niet worden vastgesteld op welke feiten en/of documenten dit deel van de motivering is gebaseerd. Betrokkene legt geen documenten voor die uitgaan van een arts, een politiebeambte, ... waarop het beweerde intra-familiaal geweld werd vastgesteld. Er is nergens sprake van een klacht bij de politie. Uit het dossier kan hoogstens worden afgeleid dat er in januari 2020 ruzie was tussen betrokkene en de referentiepersoon, doch er is daar geen sprake van geweld. Het bestaan van een schrijnende situatie in de zin van de artikel 42quater, §4,4° van de wet werd niet afboende aangetoond.

Voor zover betrokkene zou stellen zich in het toepassingsgeval van artikel 42quater, §4,1° van de wet te bevinden, moet worden opgemerkt dat daarbij eveneens vereist is dat zij voldoet aan de voorwaarde dat zij werknemer of zelfstandige is of beschikt over voldoende bestaansmiddelen teneinde te vermijden ten laste te vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. Dat is thans geenszins het geval nu uit de door betrokkene voorgelegde stukken blijkt dat zij sedert maart 2020 leefloon ontvangt. Blijkens het dossier ontvangt betrokkene nog steeds leefloon.

Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4 van de wet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 16.12.1960, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert april 2019 in België, nu dus iets meer dan drie jaar. Dat is nog een relatief korte periode. De duur van haar verblijf in het Rijk verzet zich niet tegen het nemen van deze beslissing. Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat ze nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Ze heeft er immers het merendeel van haar leven geleefd en ze huwde met een man van Rwandese origine. Ze moet dus nog goed vertrouwd zijn met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken. In ieder geval voert betrokkene zelf geen stukken aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland, die een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Ook de economische situatie van betrokkene vormt geen bezwaar voor de beëindiging van haar verblijfsrecht. Betrokkene dient zich nu al meer dan twee jaar lang te beroepen op het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dit ondanks het feit dat zij begeleid werd door het CAW van Tienen.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. De gezinssituatie van betrokkene werd reeds aangehaald. Betrokkene woont minstens sedert 21.09.2020 niet meer bij de referentiepersoon. Er is evenmin sprake van een minimum aan relatie tussen beiden. Betrokkene zou familie hebben in België, doch zij toont niet aan dat er buiten de normale familiale banden enige vorm van afhankelijkheid tussen haar en die familieleden bestaat. Integendeel, betrokkene is aangewezen op de sociale bijstand om in haar basisbehoeften te voorzien. Financieel en op het vlak van huisvesting staat ze er alleen voor.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen met legaal verblijf in het Rijk, noch van enige nieuwe relatie. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"B. Schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet

1. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt:

" Art. 42quater. (7 §1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde (2 binnen vijf jaar)2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden 14 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk; f5 6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.]5 [3 Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun. J3 Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht niet een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 10 of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering

die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.]"

2. Verzoekster meent dat verweerster onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, met name het feit dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld en de stappen die zij heeft gesteld ter integratie, met name het volgen van een taal cursus, integratielessen en zelfs - met oog op tewerkstelling - een cursus bij de VDAB als kinderverzorgster.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Verzoekster meent dat verweerster onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, met name het feit dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld en de stappen die zij heeft gesteld ter integratie, met name het volgen van een taal cursus, integratielessen en zelfs - met oog op tewerkstelling - een cursus bij de VDAB als kinderverzorgster.

D. Schending van het evenredigheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. In alle gevallen moet verweerster vooraleer zij een beslissing neemt op grond van fraude, een evenredigheidstoets uitvoeren: zij moet rekening houden met de duur van het verblijf van de Unieburger of zijn familielid in België, de leeftijd van betrokkene, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot beëindiging van het verblijf van verzoekster.

E. Besluit

Verzoekster haar dossier dient individueel en zorgvuldig te worden beoordeeld, zulks is in casu hoegenaamd niet gebeurd. Bijgevolg is de overheid bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoekster niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor zij die niet correct heeft beoordeeld én waardoor zij op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Evenzo mag blijken dat

de beslissing manifest niet op een zorgvuldige wijze is voorbereid, noch gestoeid is op een correcte feitenvinding.

Concluderend kan worden aangehaald dat de bestreden beslissing behept is met verschillende lacunes.

De hierboven vermelde wetsbepalingen werden manifest geschonden, waardoor dit middel, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond is.

De beslissing van verweerder van 31 mei 2022 waarbij het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd, dient bijgevolg vernietigd te worden.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert de schending aan van het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel, doch zet op geen enkele wijze uiteen op welke manier de bestreden beslissing deze algemene beginselen schendt. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

Uit de bewoordingen van verzoeksters betoog blijkt dat ze de materiële motiveringsplicht geschonden acht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Deze Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen en verzoekster hiervan eveneens de schending aanvoert. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :
(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en

economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen haar en haar Belgische echtgenoot, zodat overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet een einde kan worden gemaakt aan haar verblijfsrecht. Kernbetoog van verzoekster is dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, met name het feit dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld en de stappen die zij heeft gezet om te integreren in België.

Betreffende verzoeksters betoog dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld, merkt de Raad op dat verweerder hiermee weldegelijk rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hierin wordt immers gemotiveerd:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. In de motivering van de beslissing inzake het recht op maatschappelijke integratie kan worden gelezen dat betrokkene ingevolge intra-familiaal geweld tijdelijk bij familie inwoont. Uit het attest kan echter niet worden vastgesteld op welke feiten en/of documenten dit deel van de motivering is gebaseerd. Betrokkene legt geen documenten voor die uitgaan van een arts, een politiebeambte, ... waarop het beweerde intra-familiaal geweld werd vastgesteld. Er is nergens sprake van een klacht bij de politie. Uit het dossier kan hoogstens worden afgeleid dat er in januari 2020 ruzie was tussen betrokkene en de referentiepersoon, doch er is daar geen sprake van geweld. Het bestaan van een schrijnende situatie in de zin van de artikel 42^{quater}, §4, 4° van de wet werd niet afboende aangetoond.”

Artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet vormt een uitzondering op artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het verblijfsrecht van het derdelander-familielid van een Unieburger kan niet worden beëindigd, ondanks dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk het slachtoffer te zijn geweest van *intra* familiaal geweld. Verzoekster betoogt dat zij tijdens de relatie meermaals het slachtoffer is geworden van fysiek en psychisch geweld door haar echtgenoot. Ze legde echter geen klacht neer bij de politie uit vrees dat dit de situatie nog meer zou doen escaleren. Verzoekster verklaart niet in het bezit te zijn van een medisch attest.

Artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet vereist dat het familielid ‘aantoonde’ dat zij tijdens het huwelijk het slachtoffer is geworden van *intra* familiaal geweld. *In casu* beweert verzoekster dan wel dat zij het slachtoffer is geworden van fysiek en psychisch geweld door haar echtgenoot, doch geeft ook aan dat dit nooit officieel is geattesteerd. Dit wordt weerspiegeld in de bestreden beslissing waar verweerder motiveert dat er geen documenten uitgaande van een arts of een politiebeambte voorliggen. Het komt erop neer dat verzoekster haar bewering op geen enkele manier staft met de nodige bewijsstukken die zijn vereist opdat zij effectief kan aantonen dat ze tijdens het huwelijk het slachtoffer is geworden van *intra* familiaal geweld. Het motief van verweerder dat het bestaan van een schrijnende situatie in de zin van artikel 42^{quater} §4, 4° van de vreemdelingen niet afdoende is aangetoond, komt de Raad dan ook niet onredelijk, noch onzorgvuldig voor.

Ook voor wat betreft de integratie van verzoekster in België, bemerkt de Raad dat hieromtrent reeds is gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

Aan verzoekster werd op 8 november 2021 de vraag gesteld om haar individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of zij alsnog haar verblijfsrecht kon behouden. Verzoekster maakte

daaropvolgend een attest van leefloon en een beslissing inzake het recht op maatschappelijke integratie over. Verweerder komt dan ook op kennelijk zorgvuldige en redelijke wijze tot de conclusie dat er geen stukken voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster lessen Nederlands of een inburgeringscursus heeft gevolgd. Uit de voornoemde documenten blijkt dit immers niet.

Waar verzoekster slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure stukken bijbrengt waaruit blijkt dat zij wel lessen Nederlands, een inburgeringscursus en een cursus bij de VDAB heeft gevolgd, bemerkt de Raad dat deze documenten niet voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aan verzoekster is echter nadrukkelijk de kans geboden om deze stukken over te maken voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Ze heeft echter nagelaten dit te doen. Er kan van verweerder niet worden verwacht rekening te houden met informatie waarvan hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis heeft, zoals hier het geval is. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat verweerder onterecht geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij een taalcursus, integratielessen en een cursus bij de VDAB heeft gevolgd.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN